

אכתה קוסק ארותי

אך לא הכרחי. ומה שהעיקר, שיהיה לו מושג מה זה "פרינטיזם" ומטיל-אמין."

הפרינטיזם של הסובייקטיביות

כל הכבוד (1230/106) שהוכיח כי יש לו דם ושלח את תמונתו. ואם הפרצוף הזה לא יעשה לך דברים, אני בולעת מטאטא.

אני עוקב אחר המתפרסם במדורך בקביעות (לא אורי-גינאלי ביותר, לא ובעיקר אחר התוספות וההסברים המתלחמים בדרך כלל למכתבים המתפרסמים. אך מגן הקיפוד של ההומור הי דק אך החריף המתורבל בצנינות מפוכחת.

אשר בו את מקפידה להתכסות כל אימת שאת מופיעה, אינו הרמטי כל כך. יש רגעים שבהם מפנה הצנינות את מקומה לגישה שיש בה יותר מן ההודעות האנרית. אילו ניתנה הברירה בידי, אני הייתי בוחר דווקא בשריון ובקוצרץ; זה ששוטט לטבילה בים, ביום של חורף. כל זה אומנם מעניין מאוד, אבל לא לעניין.

או את שואלת מדוע הוא פנה אליי? ובכן, הסיבה היא בדיוק זאת שעליה חשבת. אך קודם כל, נא להכיר: "אולי אוהב לחיות ולהינות מהחיים, ולא בדרך הקלה ושיטתית. יותר לא אומר דבר על עצמי, כי עלולה להתקבל, הטייה" בגלל הפרינטיזם של הסובייקטיביות שלי. באיזו שפה הוא מדבר, אולי אתן יודעת? אך הלאה: "נוכחתי לדעת שאם לא עוצמים חזי עין ומעלה הרי שקשה למצוא בתחנה שתכיל את אותו קוקטייל של תכונות הערב לחוף. וזאת אני מבקש למצוא בעזרתך. ובכן, הקוקטייל צריך להיות בעל טעם עדין עתיק (18'21 שנה), חריף במקצת אך לא

"... זהו מיכתבי הראשון, שבו אני מבקש עזרה מבן-אדם כלשהו. וכך נשבעתי, אם לא תמלאי את בקשתי בהקדם האפשרי, אגיש אולטימטום לאורי. או אני או רותי. הוא בחדאי יכנע לי, וזה יגדול ממך את הכבוד שהעם רוכש לך. את חופשיה לעשות כרצונך, אבל לפניכן חשבי היטב אם כדאי לך."

אני ניכנעת! לא כדאי. או דבר בן-אדם, ועשה זאת מהר. "אני ובכן, אני (1230/104) חיפאי, ש" תלאביב משמשת לו תחנת-ביניים במוצאי שבתות ובערבי יום ששי, בדרכי לדרום. בן 25 שנה, גובה 1.78 ס"מ. יודע טוב עברית אנגלית וערבית. (יעני) בחור בסדר מכל הבחינות. אוהב מאוד לפחות ולטייל בערביים. ובכן, מה שאני רוצה, זאת בת-זוג תלאביבית שתסכים לבלות בחברתי בשני ערבים אלו. שתהיה קצת יפה, שתדע לדבר ולבלות, בקיצור, שתהיה בסדר מכל הבחינות. זהו בערך הכל. מה דעתך?"

אשר שאלתי את הרוקח שלי אם יש לו אשה, ענה לי בהיסח הדעת, "לאו אבל יש לי משהו לא פחות טוב."

פרינטיזם רדימטי-אמין

מכירים את הנערה עם חום של אח ב" עיניה? ובכן תכירו (1230/105). "אולי מגוחך שדווקא אני פונה למדור שלך. האמת היא שיש לי הצלחה די גדולה אצל רוב הגברים. אולם מכיון שאני נמצאת עתה בתור רגות ודי בודדה, או החלטתי שבצעם לא היה מזיק לי לקרוא עכשיו את מיכתבו של איזה מעריץ אלמוני." אבל רגע, רגע! לפני שמישהו יחליט לענות לי, עליו להיות בטוח שהוא אומנם ראוי לכך. לכן עליו להסתכל היטב בראי ולהיחזק שהוא גבה-קומה, לא מכוער, רצוי ירושלמי -

משכר. ואחרון אחרון חביב, קנקן שאינו מבייש את המורג, ושאינו נרתע מלשלוח את תמונתו במיכתב הראשון. ולאלה שכבר חוששות - אינני שותה!"

מה שמותר לאחות

אחותה של (1230/107) הכירה את בעלה דרך מדורי. ומה שמותר לאחותה - מותר גם לה. או מה זה חשוב אם היא בת 21?

בצעם, לא רק היא מחפשת. גם חברתה, אחת יודעים. שתיהן מודות שהן נערות רגילות האהבות חברה עליה ולעשות שמח, ומציינות בסיפוק שהן לא חתוכות ואפילו לא יפהפיות, אבל מוכנות להבטיח לכל מי שיסכים לצאת איתן, כי "לא תביישנה את הפרימה".

לא מכוערת. בודדה

ייתכן מאוד שתחשבו את (1230/108) ל"משעממת. אך היא מתנחמת בכך ש-בארצנו הקטנטונת, קיימים גם אנשים המתעניינים בטיפוסים משעממים כמוני."

מי היא? "... אני נערה בת 17 אביבים. לא מכוערת, ובכל זאת - בודדה." בודדה על שום מה? "... ובכן, בימים הטובים של בית-הספר העממי הייתי אידיאליסטית שרופה. כשסיימתי את לימודי היסודיים, התעקשתי להמשיך את דרכי דווקא בקיבוץ. לאחר שנה וחצי של חיים במשק, החלטתי מסיבות שונות שאינני מתאימה לחיי קולקטיבי, וחזרתי לבית אבא-אמא התמים.

הייתי רוצה להקל מעט את בדידותי בעזרת חבר לעט. חבר שאיתו אוכל להחליף דעות ולחלוק רשמים. הייתי מעדיפה שיהיה יליד הארץ ובוגר ממני לפחות בשנתיים. כמו כן, שיהיה בחור רציני שאינו מתעניין יותר על המידה בשלאגרים ובחיהים של כוכבי קולנוע."

ציפורקסנה לחשה לי

היתה תקופה שעל כל גלויית-דואר אשר הגיעה מאיטליה, התנוסס התאיתקן או פורטו פיניו. עכשיו הן נושאות דיוקן של ישר-אליות. גלויה כזאת הגיעה השבוע מ"הוד" דה גלערי, הטוקיו רוז של משרד התיירות, העושה שם דולציה ויטה. אגב, מסתבר שזעקת-הראש האחרונה של הגברים האיטלקיים היא תסרוקת מאורכת-אלה גיאן דארק, המכסה את העורף מפני זאבות, ומסתירה את הגיל מעל למצח. באשי לי נשים - כל זאבה רומאית המכבדת עצמה, מצטיינת עתה, לפחות בשלוש פאות נוכ-ריות. אחת לשעות הבוקר, לרוב בצבע בלונד-פלטינה; דבש-אדמוני לשעות הצהריים, ושחור-חחול לערב. הראש הטיבעי (שאינו טיבעי כל כך, נשאר כנראה להוד דמויות מיוחדות - כגון רחצת-כלים או שינה של אחר-צהריים. . . . ואם נגענו בזאבים איטלקיים, אי-אפשר שלא להזכיר את שחקן הקולנוע האיטלקי אמיראנו נא-זארי, העושה עתה בארץ. ובכן, פגשנו בזאב והוא אינו מסוכן. לגמרי לא, להודות על האמת, הוא בקושי מילל. אשתו עושה זאת במקומו. לעומת זאת, השחקן האנגלי דייב ניבן ידע ללקק את שפתיו בהנאה כאשר איוו תרנגולת מנופחת הפעילה את קול הסופרנו שלה והפליטה "או! מיסטר ניבן, אתה גיראה בדיוק כמו בסרטים שלך." על כך השיב ניבן, "אני מקחה ש" זאת מחמאה", והמשיך ללקק את שפתיו. . . . מסתבר שאת מה שא הצליחה גליה לעשות לבעלה, הבמאי גרשון פלדטקין, ביצע הדוד סם. הראייה: מיום שגרשון חזר מאמריקה, הוא מקפיד מאוד על הופעתו החיצונית והדבר, משום מה, גם הולם אותו. . . . "תמיד רציתי להבין איך וכיצד נכתב התנ"ך," אומרת הסופרת טרוזקה טורן, "אולם קצת כשאני רואה כל-כך הרבה אנשים באים אל בעלי (הסופר מאיר לוי) עם כל מיני סיפורים פאני-טאטיים, ומבקשים ממנו לכתוב את קורות חייהם, אני מתחילה להבין כיצד נכתב ספר הספרים."

אני עוקב אחר המתפרסם במדורך בקביעות (לא אורי-גינאלי ביותר, לא ובעיקר אחר התוספות וההסברים המתלחמים בדרך כלל למכתבים המתפרסמים. אך מגן הקיפוד של ההומור הי דק אך החריף המתורבל בצנינות מפוכחת.

אשר בו את מקפידה להתכסות כל אימת שאת מופיעה, אינו הרמטי כל כך. יש רגעים שבהם מפנה הצנינות את מקומה לגישה שיש בה יותר מן ההודעות האנרית. אילו ניתנה הברירה בידי, אני הייתי בוחר דווקא בשריון ובקוצרץ; זה ששוטט לטבילה בים, ביום של חורף. כל זה אומנם מעניין מאוד, אבל לא לעניין.

או את שואלת מדוע הוא פנה אליי? ובכן, הסיבה היא בדיוק זאת שעליה חשבת. אך קודם כל, נא להכיר: "אולי אוהב לחיות ולהינות מהחיים, ולא בדרך הקלה ושיטתית. יותר לא אומר דבר על עצמי, כי עלולה להתקבל, הטייה" בגלל הפרינטיזם של הסובייקטיביות שלי. באיזו שפה הוא מדבר, אולי אתן יודעת? אך הלאה: "נוכחתי לדעת שאם לא עוצמים חזי עין ומעלה הרי שקשה למצוא בתחנה שתכיל את אותו קוקטייל של תכונות הערב לחוף. וזאת אני מבקש למצוא בעזרתך. ובכן, הקוקטייל צריך להיות בעל טעם עדין עתיק (18'21 שנה), חריף במקצת אך לא

הגול משלוח

כל חפץ הנשלח בדאר או בתחבורה יגיע שלם אם יארז ב"רבד" - אריזת קרטון גלי מתוצרת "קרגל" המבודדת את המשלוח מפגיעות חיצוניות. שכבה אחת של "רבד" העוטפת את החפץ, תשמור עליו מכל פגיעה חיצונית. את "רבד" אפשר להשיג בגליונות או בגלילים בחנויות מכשירי כתיבה.

הספיצים לאריזות "קרגל" סטנדרטיות: "אריז" חברה להפצת סוצדי אריזת בעים

תל-אביב, דרך פתח תקוה 7, טלפון: 61777 • חיפה והגליל, מ. שלגי, רחוב היציל 61, טלפון: 3476

פרסום שד - מי-טל